

Arrest

nr. 265 231 van 10 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. C. VANHALST
Osseghemstraat 275/4
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 juli 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 september 2020 dient de verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2. Op 11 februari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing waarbij het verzoek vermeld in punt 1.1. kennelijk ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 256 099 van 10 juni 2021 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 20 juli 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 11/02/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 10/06/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan beschouwd worden als een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het vertrouwensbeginsel, het objectiviteitsprincipe, de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Daarnaast meent de verzoekende partij dat er ook sprake is van een beoordelingsfout.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“1.DOORDAT :

In de motivering van de beslissing refereert Dienst Vreemdelingenzaken naar het art. 7 eerste lid, (verzoeker is geen houder van de vereiste documenten) en naar art. 74/14 (met sub-artikelen) van de wet van 15 december 1980 :

TERWIJL :

1.Volgens verzoeker kan men besluiten dat bij het uitvaardigen van het BEVEL HET GRONDGEBIED TE VERLATEN ---BIJLAGE 13 QUINQUIES op 20.07.2021, geenszins rekening werd gehouden met de cumul van de risico's verbonden aan een terugkeer van verzoeker om internationale bescherming, gezien zoals in de rubriek “belang” hiervoor reeds aangegeven hij het risico draagt van bloedwraak bij terugkeer, en dat zijn probleem van polytoxicomanie (stukken 3 – 4) blijkbaar het gevolg is van het niet kunnen verwerken van al zijn jarenlange opgehoopte problemen ;

Dat zijn medische toestand ernstig is, dat hierbij het standaard MEDISCH GETUIGSCHRIFT type DVZ gevoegd wordt, gezien de noodzaak om een verblijfsaanvraag van meer dan drie maanden in te dienen bij de DIENST VREEMDELINGENZAKEN met als bijlage dit medisch getuigschrift

Voegen hierbij kopij van het franstalig standaard medisch getuigschrift van 13.08.2021 door Dr B.M. (... uit 4845-Sart-les-Spa opgesteld : waaruit blijkt dat zijn toestand ernstig is ; (stukken 4)

2.Dat de beslissing van DVZ van 20 juli 2021 geen rekening houdt met het artikel 3 van het E.V.R.M. : een mensonwaardige behandeling voor verzoeker, gezien zijn . ernstig gezondheidsprobleem, daar waar moet verwacht worden dat DVZ op de hoogte wordt gesteld via het personeel bij FEDASIL of andere ONTHAAL CENTRA die zijn medische gegevens sedert maanden verzamelen : dat die info niet verwerkt wordt in het afgeleverd BGV van 20.07.2021 : is dus onvolledig gemotiveerd ;

3.Dat zelfs indien volgens de opeenvolgende beslissingen van het CGVS en van de RAAD beslist werd dat zijn verzoek kennelijk ongegrond is, ook omdat Georgië als een veilig land beschouwd wordt in de asielproblematiek, toch legt verzoeker de nadruk op individuele risico's die hij zou dragen, in geval van terugkeer (wraakactie en dergelijke uitgevoerd door de familie van zijn overleden vriend) ;

4.Dat bij een belangenafweging duidelijk blijkt dat de elementen van afwezigheid van visum en of verblijfstitel niet opwegen tegen het belang van de voortzetting van zijn medische behandeling in België en dat zelfs de voorbereiding van een uitvoering van het bevel het grondgebied te verlaten, hem bijzondere supplementaire zorgen verschaft wat zijn gezondheid betreft : dat de Dienst Vreemdelingenzaken te oppervlakkig motiveert, zonder maar enig woord te zeggen aangaande zijn medische behandeling, niettegenstaande dat de sociale diensten van de diverse Ontvangcentra waar hij vertoeft heeft, sedert maanden, op de hoogte zijn van zijn polytoxicomanie ;

-dat betrokkene ook gezien zijn andere lopende behandeling tegen de polytoxicomanie (dokter-psychiater-psycholoog) en zijn in te dienen verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 (stukken 5 in bijlage), fysisch en psychisch in de onmogelijkheid verkeert om te voldoen aan het BGV ;

6.

5.De arts duidt aan in het franstalig “CERTIFICAT MEDICAL” in rubriek A/DIAGNOSTIC : van 13.08.2021 :

*« Dépendance à l' héroïne et la cocaïne »
(stukken 5)*

Dat uit de aangebrachte elementen van verzoeker moet besloten worden : dat er van onvolledige en gebrekkige motivering plaatsvond door DVZ (wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen) verkeerde besluitvorming en schending van het artikel 3 van het E.V.R.M. ;

6.Wat zijn veroordeling betreft op de rechtbank in Georgië : hij werd aanvankelijk veroordeeld tot 28 jaar gevangenisstraf. Nadien werd de straf verminderd. Niets Staat in de weg om zijn gevangenisstraf opnieuw te verhogen en te doen uitvoeren bij eventueel terugkeer naar Georgië ;

7. Wat de corona-epidemie betreft, Covid-19, dit risico zou bij hem en bij terugkeer naar zijn land nog verhogen gezien hij ook in de onmogelijkheid verkeert om te werken (gezien zijn gezondheidstoestand) en voor zijn zorgen te betalen : temeer de voorgaande risico's gevoegd bij het Covid-19 risico, zullen zijn levenskansen nog doen zakken ;

Besluit :

Er is bijgevolg schending van het vertrouwensbeginsel en de algemene zorgvuldigheidsnorm ;

DVZ heeft voorgaande elementen niet in overweging genomen vooraleer haar beslissing te nemen ;

Er werd bijgevolg een onvolledige en incorrecte belangenafweging uitgevoerd ;

Er is dus schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht, van de motiveringsplicht (art. 1-3 wet van 29.07.1991 op de formele motivering van administratieve documenten en art. 62 van de wet van 15.12.1980) het vertrouwensbeginsel en dus een beoordelingsfout en artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens ;"

3.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen geeft de verzoekende partij niet aan op welke wijze het door haar ingeroepen vertrouwensbeginsel en het *"objectiviteitsprincipe"* zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing. Wat betreft het *"objectiviteitsprincipe"* wordt er bovendien op gewezen dat de Raad een dergelijk beginsel niet bekend is.

Het enig middel is, wat deze onderdelen betreft, niet ontvankelijk.

3.3. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: *"Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursleden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur."* Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissing genomen is. Het bestreden bevel vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij zich steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van artikel 52/3, §1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en stelt *in concreto* vast dat op 11 februari 2021 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet en dat op 10 juni 2021 het beroep tegen deze beslissing door de Raad werd verworpen. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. De verzoekende partij wijst daarna op artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en stelt dat in uitvoering van artikel 74/14, §3, eerste lid, 6° van voormelde wet er kan afgeweken worden van de termijn bepaald in artikel 74/14, §1 indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet, dat gezien dit het geval is de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te

verlaten wordt bepaald op zes dagen, dat in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen zes dagen.

De verzoekende partij weerlegt deze concrete vaststellingen niet. Ze maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij meent dat de formele motiveringsplicht geschonden is doordat niet uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met haar gezondheidstoestand, verwijst de Raad naar wat hieromtrent wordt gesteld in punt 3.6.1 en 3.6.3.

Waar zij meent dat geen rekening werd gehouden met de risico's verbonden aan een terugkeer van een verzoeker om internationale bescherming daar zij het risico draagt van bloedwraak bij terugkeer, verwijst de Raad naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.6.2. en waaruit blijkt dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de verwerende partij gehouden was hierover te motiveren in de thans bestreden beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht, die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.5. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De aangevoerde aanwezigheid van een beoordelingsfout en de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending opwerpt.

3.6. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekende partij wijst op (i) het risico verbonden aan een terugkeer van een verzoeker om internationale bescherming daar zij het individuele risico draagt van bloedwraak bij terugkeer en het risico op het verhogen van de gevangenisstaf bij terugkeer naar Georgië alsook op (ii) haar problemen

van polytoxicomanie die blijkbaar het gevolg zijn van het niet kunnen verwerken van al haar jarenlange opgehoopte problemen, op de medische behandeling in België en haar zorgen bij een voorbereiding van de uitvoering van het bevel alsook de onmogelijkheid te werken gezien haar gezondheidstoestand en voor haar zorgen te betalen bij terugkeer en tot slot op (iii) het risico bij een terugkeer omwille van de corona-epidemie waardoor haar levenskansen nog zullen zakken, dat zij niet voor haar zorgen kan betalen.

3.6.1. Betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partij herhaalt de Raad dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Er wordt nog benadrukt dat volgens het EHRM socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat daarbij allereerst dient vast te staan dat het een medische aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Het EHRM heeft in zijn arrest Paposhvili t. België van 13 december 2016 (Grote Kamer) verder verduidelijkt dat deze *“zeer uitzonderlijke gevallen”* zich niet enkel kunnen voordoen wanneer er sprake is van een imminente dood, zoals in de zaak D t. het Verenigd Koninkrijk, maar ook in die gevallen waarin bij uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat hij of zij, hoewel er geen imminent levensgevaar is, bij gebrek aan beschikbaarheid of toegankelijkheid van een adequate behandeling in het ontvangende land dreigt te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onherstelbare achteruitgang in zijn of haar gezondheidstoestand die resulteert in intens lijden of een ernstige beperking van de levensverwachting.

Door louter te wijzen op haar gezondheidstoestand, met name polytoxicomanie ten gevolge van het niet kunnen verwerken van haar jarenlange opgehoopte problemen en te stellen dat deze toestand ernstig is onder verwijzing naar de door haar voorgelegde medische stukken waaruit ook blijkt dat het gaat om een heroïne- en cocaïneverslaving, toont de verzoekende partij niet aan op welke wijze haar voormelde gezondheidstoestand een terugkeer naar het herkomstland verhindert. Waar de verzoekende partij wijst op de lopende behandeling bij de dokter, psychiater en psycholoog en meent dat zij daardoor fysisch en psychisch in de onmogelijkheid verkeert om te voldoen aan het bevel, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partij geenszins aantoonbaar dat zij heden wordt opgevolgd door een psychiater of een psycholoog. Hieromtrent kan er nog op gewezen worden dat uit de door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde stukken blijkt dat een arts, op het ogenblik dat de verzoekende partij zich op 30 juni 2021 aanbiedt op de spoeddienst van Saint Joseph, stelt dat een hospitalisatie op psychiatrie geen psychiatrisch voordeel heeft daar de verzoekende partij in de mogelijkheid zal zijn om te communiceren gelet op de taalbarrière. Voorts verduidelijkt de verzoekende partij niet op welke wijze de lopende behandelingen alhier ertoe zouden leiden dat zij fysisch en psychisch in de onmogelijkheid verkeert terug te keren. Ook waar zij wijst op het belang van de voortzetting van de medische behandeling in België dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij geenszins verduidelijkt waarom een voortzetting alhier van belang zou zijn. Verder dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij niet aantoonbaar, zelfs niet aanhaalt, dat de voor haar benodigde medische behandeling en opvolging enkel in

België kan worden verkregen en niet in het land van herkomst. Zij toont aldus niet aan dat de benodigde behandeling niet kan verdergezet worden in het herkomstland. Zij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat zij een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar Georgië gelet op haar gezondheidstoestand omdat zij niet zou kunnen beschikken over de voor haar benodigde medische behandeling. Evenmin maakt zij met haar betoog aannemelijk dat haar gezondheidstoestand dermate ernstig is dat zij niet in staat is te reizen. De verzoekende partij wijst wel nog op de corona-epidemie en de onmogelijkheid tot werken gezien haar gezondheidstoestand en aldus de onmogelijkheid om voor haar zorgen te betalen, doch beperkt zich tot loutere beweringen. Zij toont geenszins aan dat zij omwille van de corona-epidemie en/of haar gezondheidstoestand niet in staat zou zijn te werken, noch toont zij aan dat zij niet zou kunnen terugvallen op bepaalde structuren, instellingen of privépersonen in haar land van herkomst om haar bij te staan, indien nodig, bij het dragen van de kosten voor de benodigde zorgen. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij omwille van haar gezondheidstoestand niet zou kunnen reizen en haalt voorts geen omstandigheden aan die zouden kunnen wijzen op de onmogelijkheid of moeilijkheid tot het verkrijgen van de nodige behandeling en opvolging in het herkomstland. De verzoekende partij maakt nog gewag van “bijzondere supplementaire zorgen” betreffende haar gezondheid bij de voorbereiding van een uitvoering van een bevel, doch toont met een dermate vaag betoog evenmin aan dat haar gezondheidstoestand dermate ernstig is dat zij niet in staat is te reizen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij een motivering of een onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM in de bestreden beslissing verwacht, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte werd gesteld van de medische problematiek van de verzoekende partij, minstens niet van het feit dat de verzoekende partij nood had aan medische behandeling en opvolging. De nood aan opvolging blijkt voorts pas voor het eerst uit het door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde medisch attest van 13 augustus 2021 en aldus pas na het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij wijst er op dat FEDASIL of andere onthaalcentra haar medische gegevens hadden, doch beperkt zich tot loutere beweringen die zij geenszins staakt. Zij toont niet aan dat FEDASIL of andere onthaalcentra op de hoogte waren van haar gezondheidstoestand en/of van de nood aan medische opvolging en behandeling. Bovendien verduidelijkt de verzoekende partij niet op grond van welke bepaling het deze diensten zou toekomen, indien zij over medische gegevens zouden beschikken, om de verwerende partij op de hoogte te brengen van deze gegevens.

De verzoekende partij toont bovendien niet aan dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgenomen. Indien echter de betrokkene lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan.

Gezien de verzoekende partij niet aantoont, minstens niet verduidelijkt, op welke wijze haar gezondheidstoestand een terugkeer naar Georgië in de weg zou staan, nu zij immers niet aantoont dat zij niet kan reizen noch dat de voor haar aandoeningen benodigde behandelingen niet beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland, kan haar betoog dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met of wordt gemotiveerd omtrent artikel 3 van het EVRM, daar waar moet verwacht worden dat de verwerende partij op de hoogte wordt gesteld via het personeel bij FEDASIL of andere onthaalcentra die haar medische gegevens sedert maanden verzamelt, dat die info niet verwerkt wordt in het bevel, dat dit dus onvolledig is gemotiveerd, dat te oppervlakkig werd gemotiveerd daar er geen woord werd gezegd over de medische behandelingen niettegenstaande de sociale diensten van de diverse ontvangcentra waar zij vertoefd heeft sedert maanden op de hoogte zijn van haar polytoxicomanie, dat er sprake is van een onvolledige en gebrekkige motivering, aldus niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij, gezien haar in te dienen verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, fysisch en psychisch in de onmogelijkheid verkeert om te voldoen aan het bevel, verduidelijkt zij geenszins, en ziet de Raad niet in, op welke wijze een wens of intentie om een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen een terugkeer fysisch en psychisch in de weg zou staan.

Bovendien was de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet op de hoogte van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, noch van de intentie hiertoe, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, zodat het haar niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hieromtrent niet te hebben gemotiveerd bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.6.2. De verzoekende partij wijst ook op het risico verbonden aan een terugkeer van een verzoeker om internationale bescherming daar zij het risico draagt van bloedwraak bij terugkeer. De verzoekende partij betoogt dat zelfs indien volgens de opeenvolgende beslissingen van de commissaris-generaal en van de Raad beslist werd dat haar verzoek kennelijk ongegrond is, ook omdat Georgië als veilig derde land beschouwd wordt, zij toch de nadruk legt op de individuele risico's die zij zou dragen in geval van terugkeer gelet op de wraakactie en dergelijke uitgevoerd door de familie van haar overleden vriend. Daarnaast wijst zij ook nog op haar veroordeling voor de rechtbank in Georgië, verduidelijkt zij dat zij aanvankelijk werd veroordeeld tot 28 jaar gevangenisstraf, dat deze straf nadien verminderd werd maar dat niets er aan in de weg staat om haar gevangenisstraf opnieuw te verhogen en te doen uitvoeren bij een terugkeer naar Georgië.

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het ingediende verzoek om internationale bescherming en erop wees dat op 11 februari 2021 door de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet en dat op 10 juni 2021 het beroep tegen deze beslissing door de Raad werd verworpen.

Het onderzoek naar de mogelijke risico's bij terugkeer in het licht van artikel 3 van het EVRM vond reeds op 11 februari 2021 plaats door de commissaris-generaal naar aanleiding van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij. De verzoekende partij tekende beroep aan tegen voornoemde beslissing zodat de Raad eveneens een onderzoek deed naar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, met name op 10 juni 2021.

De Raad wijst erop dat niet bijkomend dient te worden onderzocht of gemotiveerd omtrent een vermeende schending van deze bepaling als reeds een onderzoek naar de voorgehouden schending werd gevoerd en benadrukt in dit verband dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn. In de zaak Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk heeft het EHRM geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 226).

In de beslissing van 11 februari 2021 wordt gesteld:

“Bij KB van 15 december 2019 werd Georgië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat het vermoeden geldt dat een verzoeker in veiligheid is in een veilig land van herkomst. Het is bijgevolg aan de verzoeker om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt dit duidelijk aan te tonen.

Er kan immers omwille van onderstaande redenen geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Ten eerste, legde u tijdens het interview bij de DVZ en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS bijzonder tegenstrijdige verklaringen af over de plaats waar u zou gewoond hebben na uw vrijlating en de wijze waarop u na uw vrijlating zou bedreigd zijn door de familie J..

Zo verklaarde u tijdens het interview bij de DVZ dat u in 2016 vrijkwam uit de gevangenis en u vervolgens ‘gewoon’ in uw huis in Lentekhi woonde. U kwam de familie van het slachtoffer er een paar keer tegen op straat en hierdoor ontstonden er spanningen tussen jullie. Tevens zouden zij verschillende keren bij u thuis zijn langs geweest, en u daar bedreigd en aangevallen hebben. Hierdoor moest u de stad verlaten en omdat u nergens anders heen kon, vertrok u uit Georgië (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5.). Dergelijke verklaringen zijn onverzoenbaar met de verklaringen die u hierover tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aflegde. U beweerde immers tijdens het

persoonlijk onderhoud dat u na uw vrijlating, buiten beschouwing gelaten de twee à drie dagen die u na uw vrijlating in het geheim bij uw moeder zou verbleven hebben, verhuisde naar uw oom in het dorp Banoja van de regio Kutaisi en u daar tot uw vertrek uit Georgië woonde. U bezocht uw moeder wel nog na uw verhuis, maar deze bezoeken vonden steeds in het geheim plaats en duurden maximum 2 à 3 dagen (CGVS, pg. 10-13). Voorts vermeldde u tijdens het persoonlijk onderhoud op geen enkel moment dat u de familie van J. op straat zou tegengekomen zijn. Integendeel, u gaf aan dat u zowel voor als na het incident waarbij u werd neergestoken in het appartementsgebouw van uw moeder nooit familie van G.J. tegenkwam op straat in Lentekhi (CGVS, pg. 11 & 12). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheden, herhaalde u dat u na uw vrijlating de familieleden van J. nooit op straat was tegengekomen en u beweerde dat u bij de DVZ 'misschien' bedoelde dat indien u ze zou tegengekomen zijn dit dan voor spanningen zou kunnen zorgen (CGVS, pg. 14). Dergelijke verschoeningen zijn niet overtuigend. Er blijkt immers geenszins uit uw verklaringen bij de DVZ dat u het hypothetisch bedoelde wanneer u sprak over uw ontmoetingen met de familie J. op straat in de stad Lentekhi. Voorts biedt het louter volharden in uw laatste verklaringen geen enkele uitleg voor deze tegenstrijdigheid. Wat betreft uw tegenstrijdige verklaringen over uw woonplaats na uw vrijlating, gaf u als uitleg dat u bij de DVZ 'misschien' bedoelde dat uw inschrijvingsadres nog steeds in Lentekhi was (CGVS, pg. 14). Dergelijke verschoening is evenmin aannemelijk. U had immers bij de DVZ op ondubbelzinnige wijze verklaard dat u opnieuw in Lentekhi woonde na uw vrijlating (zie supra.). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op onherstelbare wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u over de elementen die aan de kern van uw asielrelaas raken, nl. de wijze waarop de familie J. haar bedreigingen aan u kenbaar maakte na uw vrijlating én de plek waar u na uw vrijlating gewoond zou hebben om u aan deze bedreigingen te onttrekken – u gaf immers tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat u van deze bedreigingen al op de hoogte was in de gevangenis (CGVS, pg. 10) - éénduidige en consistente verklaringen aflegt.

Ten tweede, is het bijzonder vreemd dat u tijdens het interview bij de DVZ niet vermeldde dat u in het flatgebouw van uw moeder werd neergestoken. U vertelde tijdens het interview bij de DVZ wel op algemene wijze dat de familieleden van G.J. verschillende keren bij u thuis langskwamen, dat ze u hadden aangevallen en bedreigd. Daarnaast vertelde u dat u ze verschillende keren op straat tegenkwam waardoor er spanningen tussen jullie ontstonden en u Georgië diende te ontvluchten. U maakte hierbij echter geen melding van het incident waarbij u werd neergestoken in het flatgebouw van uw moeder (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5). Dit is onaannemelijk gezien uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt dat het incident waarbij u werd neergestoken in het flatgebouw van uw moeder, het éérste en enige incident betrof waarbij u zelf persoonlijk werd bedreigd door de familie van J. (CGVS, pg. 10-13). Daarnaast zou u enkel op indirecte wijze bedreigingen ontvangen hebben via uw moeder (zie supra.). Nadat u hiermee geconfronteerd werd, verklaarde u dit niet vermeld te hebben omdat u het kort moest houden bij de DVZ (CGVS, pg. 14). Dergelijke uitleg volstaat hoegenaamd niet. Vooreerst blijkt niet dat u bij het invullen van de CGVS Vragenlijst op de DVZ een tijdslimiet werd opgelegd. Er werd u daarentegen nog de vraag gesteld of u iets wenste toe te voegen maar u deed dit niet (verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 8). Ook toen u naar aanleiding van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gevraagd hoe uw interview op de DVZ was verlopen, gaf u aan dat het interview goed was verlopen en u er alle redenen voor uw vertrek uit Georgië in het kort kon vertellen (CGVS, pg. 2). Redelijkerwijze kan er dan ook van u verwacht worden dat u van meet af aan op de DVZ iets zou vertellen over het incident waarbij u werd aangevallen in het flatgebouw van uw moeder. Uit uw verklaringen bij het CGVS bleek immers dat dit de éérste en enige persoonlijk bedreiging was die u voor uw vertrek uit Georgië zou hebben meegemaakt én dat dit bovendien een bijzonder zwaar incident betrof. U werd immers geslagen met ijzeren stok en gestoken met een mes waardoor u drie weken in het ziekenhuis moest verblijven (CGVS, pg. 10-13). Bijgevolg ondermijnt deze flagrante omissie verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten derde, dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over de chronologie van uw asielrelaas niet stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt én dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de wijze waarop u uw reispaspoort verloor. Zo verklaarde u zowel tijdens het interview bij de DVZ als tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u Georgië verliet op 17 oktober 2018 (Verklaring DVZ, rubrieknr. 10 & 32; CGVS, pg. 3).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt omtrent uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland, blijkt echter dat u in Duitsland al aankwam op 1 januari 2018 en dat u er een verzoek om internationale bescherming indiende op 13 februari 2018. Dit valt onmogelijk te rijmen met uw bewering dat u in maart of april van 2018 werd neergestoken in het flatgebouw van uw moeder (CGVS, pg. 11) én dat u naar aanleiding hiervan in oktober 2018 Georgië verlaten zou hebben. Wat betreft het verlies van uw reispaspoort, verklaarde u tijdens het interview bij de DVZ dat u dit reisdocument verloren had in Frankrijk toen u onderweg naar België was (Verklaring DVZ, rubrieknr. 24). Tijdens het persoonlijke onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter uw reispaspoort afgegeven te hebben in Duitsland en

beweerde u dat de Duitse asielinstanties dit nog steeds in hun bezit hebben (CGVS, pg. 7). Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat uw verklaringen over uw vertrek uit Georgië overeenstemmen met de informatie omtrent uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland en dat u éénduidige verklaringen zou afleggen over het verlies van uw reispaspoort. Bovendien doet dit gegronde vermoedens rijzen dat u bewust probeert om uw reispaspoort achter te houden voor het CGVS én dat u het CGVS geen zicht wenst te geven op de ware reden van uw vertrek en de plaatsen waar u voor uw aankomst in België zou verbleven hebben.

Ten vierde, dient te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs kan neerleggen om uw problemen met de familie J. aan te tonen. Zo kon u geen documenten voorleggen van de gerechtsprocedure die tegen u was aangespannen naar aanleiding van de dood van G.J.. U verklaarde deze niet bij u te hebben maar u zou wel aan uw moeder gevraagd hebben om deze op te sturen (CGVS, pg. 8). Evenmin legde u documenten neer van uw opname in het ziekenhuis naar aanleiding van het incident waarbij u werd aangevallen in het flatgebouw van uw moeder in maart of april 2018. U gaf hierbij opnieuw aan dat u deze documenten aan uw moeder zal vragen maar u wist niet exact waar ze lagen (CGVS, pg. 13). Dergelijke uitleg voor uw gebrek aan bewijsstukken omtrent uw asielrelaas is niet aannemelijk. Het is immers weinig logisch dat u dergelijke belangrijke documenten niet zou meegenomen hebben bij uw initiële vertrek uit Georgië gezien geenszins uit uw verklaringen blijkt dat u het land halsoverkop verliet. Zo wist u al bij uw vrijlating in 2016 dat u bedreigd werd door deze familie en nam u nog verschillende maanden de tijd om uw reisdocumenten te regelen nadat u in maart of april 2018 werd aangevallen in het flatgebouw van uw moeder (CGVS, pg. 7-14). Bovendien diende u in Duitsland in 2018 reeds eerder een verzoek om internationale bescherming en werd u in België verschillende malen opnieuw opgeroepen - de eerste keer was uw persoonlijk onderhoud gepland op 16 oktober 2020 – vooraleer u op 3 februari 2021 uiteindelijk gehoord werd. Het is in dergelijke context, waaruit blijkt dat u uw vertrek uit Georgië goed gepland had en u bovendien na uw aankomst in Europa ruimschoots de tijd kreeg om alle documenten voor uw asielrelaas te verzamelen, onaannemelijk dat u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet over deze documenten beschikte. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u, indien u werkelijk uw land zou verlaten hebben omwille van een gegronde vrees voor vervolging, alles in het werk zou stellen om dergelijke documenten omtrent uw gerechtsprocedure én uw ziekenhuisopname zo snel mogelijk te verkrijgen zij het in originele vorm of zij het onder de vorm van een kopie of foto. De vaststelling dat u geen enkel document of bewijsstuk kan neerleggen om uw asielrelaas te staven, ondermijnt bijgevolg verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Aangezien u geen enkel bewijsstuk voorlegt om uw problemen in Georgië aan te tonen, vormt uw verklaring dat u uw land zou ontvlucht zijn omdat de familie J. wraak wou nemen op u omwille van de dood van G.J., louter een blote bewering.

Ten slotte, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien uw verhaal waar zou zijn, quod non, uw verzoek ongegrond is. Internationale bescherming kan slechts worden verleend indien wordt aangetoond dat er geen bescherming beschikbaar is in het land van nationaliteit. Er kan dus worden verwacht dat u eerst inspanningen levert om in Georgië bescherming te verkrijgen, en, indien u dit niet doet, dat u duidelijk aantoonst dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om u bescherming te verlenen. U blijft op dit punt in gebreke. U verklaarde dat u niet naar de politie stapte en u geen klacht indiende omdat u dat niet kon doen aangezien dat de regel is in Georgië bij zulke problemen rond bloedwraak. U zou hiermee de situatie enkel verergeren (CGVS, pg. 13). Dit gedrag doet opnieuw vermoeden dat u geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen in uw land van herkomst. Uw algemene verklaring dat het geen zin heeft om in geval van bloedwraak bij de politie te gaan of klacht in te dienen is louter een blote bewering die op geen enkele wijze staat. Bovendien blijkt uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden.

Het rechtssysteem in Georgië is in transitie en de autoriteiten hebben een strategisch plan uitgerold om voor de toekomst zo hoog mogelijke garanties in te bouwen. Er kan worden gesteld dat sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 heel wat vooruitgang is geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Heel wat structurele initiatieven zijn reeds genomen, die in de praktijk gezorgd hebben voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. In het algemeen kan gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, zonder onderscheid van etnie, behoudens enkele specifieke situaties. Tevens blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat u zich ook voor de problematiek van bloedwraak kan wenden tot de Georgische politie, die feiten van eventuele bloedwraak behandelen zoals andere strafrechtelijke feiten. Het gegeven dat bescherming nooit absoluut kan zijn, in de zin dat elk mogelijk risico kan worden uitgesloten, is geen afdoende reden om geen beroep te doen op bescherming van de nationale

autoriteiten. De vaststelling dat u geen pogingen heeft ondernomen om beroep te doen op bescherming die u door uw nationale autoriteiten wordt geboden, waarvan redelijkerwijs kan uitgegaan worden dat de Georgische autoriteiten deze zouden bieden, maakt uw verzoek ook ongegrond.

(...)

Uit hetgeen voorafgaat wordt u internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

Bij arrest nummer 256 099 van 10 juni 2021 verwerpt de Raad het beroep tegen voormelde beslissing. In het arrest kan gelezen worden wat volgt:

“In zoverre al geloof zou worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, quod non, kan internationale bescherming slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

In de bestreden beslissing en de verweernota wordt er dan ook terecht op gewezen dat zelfs indien er geloof kan gehecht worden aan het relaas van verzoeker, quod non, hij niet aannemelijk maakt dat hij niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Georgische autoriteiten bij eventuele problemen. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat verzoeker zich ook voor de problematiek van bloedwraak kan wenden tot de Georgische politie, die feiten van bloedwraak behandelen zoals andere strafrechtelijke feiten. Verzoeker heeft echter geen enkele poging ondernomen om beroep te doen op de bescherming die door zijn nationale autoriteiten wordt geboden. De vaststelling dat verzoeker in 2016 vervroegd werd vrijgelaten is daarenboven een aanduiding dat hij niet in de negatieve aandacht van de autoriteiten staat en hij zich bijgevolg op hun bescherming kan beroepen.

(...)

17. De Raad stelt vast dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Georgië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

18. Er kan gelet op wat voorafgaat niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin kan worden aangenomen dat in hoofde van verzoeker zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

De verzoekende partij heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat zij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad herhaalt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt met haar betoog ook niet concreet aannemelijk op welke wijze, betreffende de voorgehouden bloedwraak, de onderzoeksplicht van de verwerende partij in het licht van artikel 3 van het EVRM *in casu* ruimer zou zijn dan het onderzoek naar aanleiding van het verzoek tot internationale bescherming. Zij verduidelijkt niet welke elementen die zij aanbrengt, niet reeds werden beoordeeld in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming of op welke wijze de beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM *in casu* verschilt van de beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook door het louter wijzen op een individueel risico dat zij zou dragen in geval van terugkeer gelet op de wraakactie en dergelijke uitgevoerd door de familie van haar overleden vriend, brengt zij geen elementen aan die niet reeds werden beoordeeld in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming.

In zoverre de verzoekende partij in de bestreden beslissing een motivering in het kader van artikel 3 van het EVRM verwacht, maakt zij *in casu* niet duidelijk waarop deze verwachting is gesteund, gelet op het feit dat de bestreden beslissing volgt op de beslissing van de commissaris-generaal van 11 februari 2021 en op het arrest van de Raad van 10 juni 2021 waarnaar in het bestreden bevel wordt verwezen. De verzoekende partij verwacht blijkbaar in de bestreden beslissing nogmaals de motieven te lezen die terug te vinden zijn in voornoemde beslissing van de commissaris-generaal en in voornoemd arrest van de Raad. De Raad ziet niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven, nu uit de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt dat de verzoekende partij kennis heeft genomen van voornoemde beslissing en het voornoemde arrest aan haar werd betekend.

Waar de verzoekende partij aldus wijst op het risico van bloedwraak bij terugkeer, kan de Raad slechts vaststellen dat deze elementen reeds door de commissaris-generaal en vervolgens, in beroep, door de Raad beoordeeld werden, minstens maakt de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aannemelijk. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemaakte analyses van de commissaris-generaal en van de Raad niet langer actueel zouden zijn. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de verwerende partij in die omstandigheden een bijkomend onderzoek zou hebben moeten maken of bijkomend moest motiveren over het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Uit niets blijkt dat de verzoekende partij met voorgaand betoog gegevens aanbrengt over haar persoonlijke of de algemene situatie in Georgië die niet reeds voorlagen in het kader van de procedure voor de commissaris-generaal of, daarna, in het kader van het beroep bij de Raad en die een andere beoordeling over het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zouden rechtvaardigen en waarmee de verwerende partij alsdan gehouden was rekening te houden of over te motiveren.

Door thans opnieuw gewag te maken van het risico van bloedwraak bij een terugkeer naar Georgië, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij ondanks het reeds afgewezen verzoek tot internationale bescherming, alsnog genoopt was een nieuw onderzoek te voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Georgië.

Waar de verzoekende partij nog wijst op haar veroordeling voor de rechtbank in Georgië en verduidelijkt dat zij aanvankelijk werd veroordeeld tot 28 jaar gevangenisstraf doch deze straf nadien verminderd werd en betoogt dat niets er aan in de weg staat om haar gevangenisstraf opnieuw te verhogen en te doen uitvoeren bij een terugkeer naar Georgië, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen waar zij stelt dat zij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 28 jaar die naderhand verminderd werd. Deze elementen blijken ook niet uit het administratief dossier. Wat er ook van zij, de verzoekende partij toont geenszins *in concreto* aan dat zij het risico loopt dat haar straf opnieuw verhoogd zal worden en zij die zal dienen uit te voeren bij een terugkeer. Overigens toont zij evenmin aan dat indien zij haar straf zal moeten uitvoeren bij een terugkeer, op welke wijze dit strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

3.6.3. De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift voorts nog tot de verwijzing naar de heersende coronacrisis en stelt dat dit het risico bij een terugkeer naar het land van herkomst nog zou verhogen, dat zij niet in de mogelijkheid is om te werken omwille van haar gezondheidstoestand en voor haar zorgen te betalen, dat de voorgaande risico's gevoegd bij het Covid-19 risico haar levenskansen nog zal doen dalen.

De verzoekende partij verliest uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De verzoekende partij toont vooreerst niet aan dat zij door het coronavirus besmet is of symptomen heeft en hierdoor een medische behandeling nodig heeft. Zij verduidelijkt ook niet, noch toont zij aan, waarom bij een terugkeer naar haar land van herkomst het risico op Covid-19 zou verhogen. Bovendien is het risico op besmetting louter hypothetisch. De verzoekende partij laat ook na om aan te tonen dat zij een risicopatiënt zou zijn. Voorts maakt zij geenszins *in concreto* aannemelijk dat de nodige medische zorgen in geval van besmetting niet aanwezig zouden zijn in Georgië. Ook door de loutere beweringen dat zij niet in de mogelijkheid is om te werken omwille van haar gezondheidstoestand en voor haar zorgen te betalen, toont zij geenszins aan dat de nodige medische zorgen in geval van besmetting voor haar niet toegankelijk zijn. Bovendien, het weze herhaald, toont de verzoekende partij niet aan dat zij niet zou kunnen terugvallen op bepaalde structuren, instellingen of privépersonen in haar land van herkomst om haar bij te staan, indien nodig, bij het dragen van de kosten voor de benodigde zorgen. De Raad kan

slechts vaststellen dat de verzoekende partij met bovengenoemd algemeen betoog thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven.

Waar de verzoekende partij wijst op een combinatie van de voorgaande risico's, zijnde het risico bij terugkeer omwille van de bloedwraak en het risico bij terugkeer omwille van haar gezondheidstoestand, en het risico op Covid-19, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat er een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM is bij terugkeer omwille van de door haar voorgehouden bloedwraak of door haar gezondheidstoestand. In zoverre zij aldus nog zou menen dat het risico op Covid-19 haar levenskans zal doen dalen, kan de Raad enkel vaststellen dat het risico op een Covid-19 besmetting niet voortvloeit uit de bestreden beslissing, daar een dergelijk risico ook bestaat in België en de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat dit risico dermate groter zou worden bij het terugkeren naar Georgië derwijze sprake zou zijn van een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Uit voorgaande blijkt geenszins dat het voor de verzoekende partij omwille van de Covid-19 pandemie onmogelijk of uiterst moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst, zodat zij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden of hieromtrent te motiveren.

3.7. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook geenszins aannemelijk dat er in het licht van artikel 3 van het EVRM redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

De verzoekende partij verduidelijkt ook geenszins, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier, dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij wel concrete elementen en een begin van bewijs had overgemaakt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, waarmee de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden en/of waardoor de verwerende partij gehouden was tot een meer uitgebreide motivering.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat er voor haar een onmogelijkheid bestond om het grondgebied te verlaten waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

3.8. Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze werd genomen, noch dat de beslissing strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Een schending van de motiveringsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

3.9. Gelet op voormelde vaststellingen maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld of met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een beoordelingsfout.

3.10. Het enig middel is ongegrond.

3.11. Geheel ten overvloede merkt de Raad nog ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 werd ingevoerd (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een

belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit informatie van de verwerende partij blijkt dat ten aanzien van de verzoekende partij op 31 augustus 2021 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd genomen. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in, de dag na de terechtzitting, op 9 oktober 2021. Bij arrest nr. 262 015 van 11 oktober 2021 wordt de voormelde vordering verworpen wegens laattijdigheid. Voorts blijkt op heden niet dat de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring heeft ingesteld tegen de voormelde beslissing van 31 augustus 2021. Het voormelde bevel is bijgevolg thans definitief aanwezig in het rechtsverkeer.

Er blijkt aldus niet dat de verzoekende partij in de thans voorliggende situatie waarin zij in ieder geval onder de gelding blijft vallen van een recenter en definitief geworden bevel om het grondgebied te verlaten, nog een actueel belang heeft bij huidig beroep. Er blijkt niet dat in deze situatie een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing voor haar nog een nuttig effect kan sorteren.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend eenentwintig door:

Mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER